

Η Πάτρα τιμά τον Πολιούχο της - Πλήθος πιστών προσκυνά την Κάρα του Αγίου Ανδρέα (ΦΩΤΟ + ΒΙΝΤΕΟ)

/ [Επικαιρότητα](#)

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΠΑΤΡΑ - Γιώργος Φερδής

Πανηγυρικά τελέστηκε σήμερα το απόγευμα ο Μέγας Εσπερινός της εορτής της μνήμης του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου, ιδρυτού της των Πατρέων Εκκλησίας.

Στον Πολυαρχιερατικό Εσπερινό χοροστάτει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος.

Συγχοροστάτησαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Αντλάντας κ. Αλέξιος, Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττου κ. Δανιήλ, Σερρών κ. Θεολόγος, Σύρου, Τήνου, Ανδρου, Κέας, Μήλου και Μυκόνου κ. Δωρόθεος, Ζιχνών και Νευροκοπίου κ. Ιερόθεος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Φωκίδος κ.

Θεόκτιστος, Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, Μεγάρων κ. Κωνσταντίνος, Τρίκκης και Σταγών κ. Χρυσόστομος, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρύσανθος και ο οικείος Ποιμενάρχης, Πατρών κ. Χρυσόστομος.

Χιλιάδες ευσεβών χριστιανών από την Πάτρα, αλλά και από άλλα μέρη της Ελλάδος, κατέκλυσαν σήμερα τον μεγαλοπρεπή Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Πατρών και τα πέριξ αυτού, προκειμένου να ασπασθούν την χαριτόβρυτο Κάρα του Πρωτοκλήτου και τον Σταυρό του μαρτυρίου του και να προσκυνήσουν τον τάφο του ιερωτάτου Αποστόλου.

Ένα ποτάμι ευλαβείας ξεχείλισε μπροστά στην Αγία Κάρα του Αγίου Ανδρέου και το προσκύνημα συνεχίζεται αδιάκοπα.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος ο οποίος αναφέρθηκε στην πνευματική πορεία του ανθρώπου και στις δυσκολίες πού πρέπει να προσπεράσει για να φθάσει στην κατά Θεόν τελείωση.

Στη προσφώνηση του ο οικείος Ποιμενάρχης κ. Χρυσόστομος ευχαρίστησε τους Αρχιερείς για τη συμμετοχή τους της πόλεως των Πατρών.

Ακολουθεί η προσφώνηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου.

Τον Απόστολον του Κυρίου εορτάζοντες εν τω πανιέρω τούτω Ναώ, ον η των

Πατρέων ευλαβεία, ως αντίδωρον της υπερφυούς προστασίας του ύψωσε, μετά των ουρανίων δυνάμεων, τον Πρωτόκλητον ευφημούντες προς τον εν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν ημών, εν αγαλλιάσει,

Δόξα, ἀναβώμεν τῷ Πατρὶ, Δόξα, τῷ σε Καλέσαντι, Δόξα τῷ Επιφοιτήσαντι ἐν σοί, θεῖε Πρωτόκλητε, καὶ περιχαρὶα πολλή ἢ ἐλαχιστότης ἡμῶν, ὁ Θεοφιλέστατος καὶ πεφιλημένος ἀδελφός Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρῦσανθος, ὁ ἱερός Κλήρος, ὁ περιούσιος Λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὰ τοῦ Πρωτοκλήτου τέκνα καὶ γεννήματα, ἐν εὐγνωμονοῦσῃ καρδίᾳ καὶ συγκινήσει βαθεῖα ἐν τῇ Αποστολικῇ ταύτῃ πόλει, ἣν ὁ Πρωτόκλητος καθηγίασεν, τοὺς ὑπ’ αὐτοῦ κεκλημένους, οὐχὶ ὑφ’ ἡμῶν, ἀφού οὗτος ἐστὶν ὁ θεῖος πανηγυριστὴς καὶ πνευματικὸς ἐστιάτωρ, ἀγιωτάτους Ἀρχιερεῖς καὶ ἡμῶν παμφιλτάτους καὶ πανσεβασμίους πατέρας καὶ ἀδελφούς, υποδεχόμεθα καὶ ἐκ βαθέων, διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὸν κόπον ἵνα ἔλθωσιν ἐν Πάτραις, υπερῆδιστα ἐν πλησμονῇ ἀγάπης κατασπαζόμεθα.

Ἀλέξιον τὸν Πατρέα, τὸν πάλαι ποτέ Ἡγούμενον τῆς γεραρᾶς καὶ σεβασμίας Μονῆς τῆς Γηροκομητίσσης τῶν Πατρῶν καὶ νυν τῆς Ἀντλάντας ἐν Ἀμερικῇ σεπτὸν καὶ δραστήριον Ποιμενάρχην, τὸν ἐκ βάθους καρδίας αὐτοῦ, τὴν γενέτειράν τοῦ πόλιν ἀγαπῶντα, τὸν κλεινὸν τῆς Ναυπάκτου Ποιμενάρχην, Ἱερόθεον, τὸν σοφὸν καὶ θεολογικώτατον, τὸν λόγιον καὶ πολυγرافότατον, τὸν παντὶ τῷ Ὁρθοδόξῳ κόσμῳ, ὡς πατερικώτατον Ἱεράρχην γνωριζόμενον καὶ φημιζόμενον, τὸν τῆς Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ, λαμπρὸν Ἀρχιερέα καὶ ιεροφάντην πατέρα καὶ διδάσκαλον καὶ ἐμβριθὴ γνώστην τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ διὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ γνώσεων τὰ μέγιστα συμβάλλοντα, εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πράγματα, Δανιήλ, τὸν τοῦ ιερωτάτου προφήτου συνώνυμον,

Τὸν ἀδελφὸν τὸν ἀγαπητὸν καὶ περιπόθητον, μεθ’ οὗ ἐν καιροῖς δυσχειμέροις ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ συνοδοιπορήσαμεν, τὸν ἄοκνον ἐργάτην τοῦ ἱεροῦ Γεωργίου τοῦ Θεοῦ, τὸν τοῦ μύστου τῆς ὑψηλῆς θεολογίας καὶ ἡγαπημένου τοῦ Κυρίου, φίλου καὶ ἐπιστηθίου ἱερωτάτου μαθητοῦ συνώνυμον, τὸν Θεολόγον, τῆς τῶν Σερραίων Ἐκκλησίας ἀκάματον Ποιμενάρχην,

τον του μύστου της υψηλής θεολογίας και ηγαπημένου του Κυρίου, φίλου και επιστηθίου ίερωτάτου μαθητού συνώνυμον, τον Θεολόγον, της των Σερραίων Εκκλησίας ακάματον Ποιμενάρχη, τον της Σύρου και των πολλών άλλων νήσων, ακάματον και εμπνευσμένον Ιεράρχην, τον ευγενή, γλυκύν και λόγιον Δωρόθεον, τον θαλάσσαις διαπλέοντα εν κινδύνοις πολλάκις διά την διαποίμανσιν του ευγενούς Λαού του Θεού, Και τον της ακριτικής και ενδόξου Μητροπόλεως των Ζιχνών και του Νευροκοπίου, σεβάσμιον και μειλίχιον Αρχιερέα, τον ταπεινώσει και σωφροσύνη ηγλαϊσμένον, φίλτατον Ιερόθεον, και Διονύσιον, τον της Παυλείου Εκκλησίας της Κορίνθου, πατέρα και πνευματικόν αδάμαντα, τον νυχθημερόν υπέρ του ποιμνίου αυτού κοπιάζοντα και την Αποστολικήν της Κορίνθου Μητρόπολιν κλείζοντα, αλλά και τον της Φωκίδος ευκλεή ιεράρχην και ηρώων Ιεραρχών διάδοχον, τον επαξίως τον ιστορικόν της πάλαι ποτέ ευκλεούς και ηρωικής πόλεως των Σαλώνων, θρόνον ωραίζοντα, ιεροπρεπή Θεόκτιστον τον πεφιλημένον αδελφόν, και τον ηγαπημένον εκ της νεότητος ημών, ομογάλακτον και συνοδοιπόρον εν τη κλεινή και ιστορική Ιερά Μητροπόλει Μαντινείας και Κυνουρίας, τον την περιάκουστον και γείτονα του Αγίου Όρους Μητρόπολιν, της Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου θεαρέστως ποιμαίνοντα, λαμπρόν Αρχιερέα, αδελφόν Θεόκλητον, τον άνθρωπον της χαράς και της πηγαίας αγάπης, όστις και τον θρόνον τον Αρχιερατικόν κοσμεί χοροστατών, κατά την εόρτιον και πανευφρόσυτον ταύτην εσπερινήν ημών σύναξιν,

Συν τοις ανωτέρω δε και τον της Θεσσαλιώτιδος Ιεράρχην, τον ποικίλαις χάρισι

υπό Κυρίου κεκοσμημένον, συνετόν και δόκιμον του ιερού Αμπελώνος του Κυρίου εργάτην και πεπνυμένον διδάσκαλον του εμπιστευθέντος αυτώ ποιμνίου, Τιμόθεον, τον μεθ' ημών εν τη Ιερά Συνόδω διακονήσαντα,

και Κωνσταντίνον τον ευγενή τοις τρόποις και εν βαθυτάτη αγάπη τα πνευματικά του τέκνα εις σωτηρίους οδούς οδηγούντα και εν ευφροσύνη πάντοτε μετά των αδελφών αυτού συναναστρεφόμενον, τον της Εκκλησίας των Μεγαρέων Επίσκοπον,

και τον εν τη κλεινή πόλει. των Πατρών, ατενίσαντα το φως και εν τη παιδική αυτού ηλικία, ενταύθα πνευματικώς γαλουχηθέντα και ποικίλοις τρόποις την αγάπην αυτού προς την γενέτειραν αυτού πόλιν εκφράζοντα, τον εν προσευχαίς και ποικίλοις κόποις πνευματικώς τον Λαόν αυτού οδηγούντα, Χρυσόστομον, τον Μητροπολίτην της των Τρικκαίων Εκκλησίας,

Άπαντας αδελφούς σεβασμίους και Ιεράρχας τιμίους, εργάτας του ιερού Γεωργίου του Κυρίου και την Ιεραρχίαν της καθ' Ελλάδα Εκκλησίας ως αδάμαντας κλείζοντας διά του «ως ευ παρέστητε» προσαγορεύομεν και υπέρ μακροημερεύσεως και ευοδώσεως του έργου αυτών, εκτενώς του Κυρίου δεόμεθα, προς δε τον χοροστατούντα τιμιώτατον Αδελφόν, Μητροπολίτην Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητον, παρακλητικώς απευθυνόμεθα, ίνα, εκ της, τον Κύριον αγαπώσης αυτού καρδιάς, γλυκυτάτους λόγους πνευματικής οικοδομής, πάσιν ημίν απευθύνη. Περαινόντες δε την προσλαλιάν ημών ταύτην, δοξολογίαν τω Κυρίω ημών από καρδιάς προσφέρομεν και ευλαβώς μετά του

Χρυσορρήμονος πατρός της Εκκλησίας, ανακράζομεν, «Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ, πάντων ένεκεν», αδελφοί και πατέρες. Αμήν.

Πως συνδέθηκε όμως ο απόστολος Ανδρέας με την πόλη των Πατρών;

Η ιστορία της ζωής του Ανδρέα μέχρι την Σταύρωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη, υπήρξε σχεδόν ίδια με εκείνη των άλλων μαθητών. Μετά το σχηματισμό της πρώτης Εκκλησίας, ο Ανδρέας κήρυξε στη Βιθυνία, Εύξεινο Πόντο (μάλιστα ο Απόστολος, είναι ο ιδρυτής της Εκκλησίας του Βυζαντίου αφού εκεί εγκατέστησε πρώτο επίσκοπο, τον απόστολο Στάχυ. Στην Αχαΐα, η διδασκαλία του καρποφόρησε και με τις προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ασθενείς. Έτσι, η χριστιανική αλήθεια είχε μεγάλες κατακτήσεις στο λαό της Πάτρας. Ακόμα και η Μαξιμίλλα, σύζυγος του ανθύπατου Αχαΐας Αιγεάτου, αφού τη θεράπευσε ο Απόστολος από τη βαρειά αρρώστια που είχε, πίστεψε στο Χριστό. Το γεγονός αυτό εκνεύρισε τον ανθύπατο και με την παρότρυνση ειδωλολατρών ιερέων συνέλαβε τον Ανδρέα και τον σταύρωσε σε σχήμα Χ. Έτσι, ο Απόστολος Ανδρέας παρέστησε τον εαυτό του στο Θεό «δόκιμον έργατην» (Β΄ προς Τιμόθεον, 2: 15). Δηλαδή δοκιμασμένο και τέλειο εργάτη του Ευαγγελίου. Οι χριστιανοί της Αχαΐας θρήνησαν βαθιά τον θάνατο του. Ο πόνος τους έγινε ακόμη πιο μεγάλος, όταν ο ανθύπατος Αιγεάτης αρνήθηκε να τους παραδώσει το άγιο λείψανο του, για να το θάψουν. Ο Θεός όμως οικονόμησε τα πράγματα. Την ίδια μέρα, που πέθανε ο άγιος, ο Αιγεάτης τρελάθηκε κι αυτοκτόνησε. Οι χριστιανοί τότε με τον επίσκοπο τους τον Στρατοκλή, πρώτο επίσκοπο των Πατρών, παρέλαβαν το σεπτό λείψανο και το έθαψαν με μεγάλες τιμές.

Όταν στον θρόνο του Βυζαντίου ανέβηκε ο Κωνστάντιος, που ήταν γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέρος του ιερού λειψάνου μεταφέρθηκε από την πόλη των Πατρών στην Κωνσταντινούπολη και κατατέθηκε στον ναό των αγίων Αποστόλων «ένδον της Αγίας Τραπέζης». Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου φαίνεται πως απέμεινε στην Πάτρα. Όταν όμως οι Τούρκοι επρόκειτο να καταλάβουν την πόλη το 1460 μ.Χ., τότε ο Θωμάς Παλαιολόγος, αδελφός του τελευταίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και τελευταίος Δεσπότης του Μοριά, πήρε το πολύτιμο κειμήλιο και το μετέφερε στην Ιταλία. Εκεί, αφού το παρέλαβε ο Πάπας Πίος ο Β, το πολύτιμο κειμήλιο εναποτέθηκε στον ναό του αγίου Πέτρου της Ρώμης. Τον Νοέμβριο του 1847 μ.Χ. ένας Ρώσος Πρίγκηπας, ο Ανδρέας Μουράβιεφ δώρησε στην πόλη της Πάτρας ένα τεμάχιο δακτύλου του χεριού του Αγίου. Ο Μουράβιεφ είχε λάβει το παραπάνω ιερό Λείψανο από τον Καλλίνικο, πρώην Επίσκοπο Μοσχονησίων, ο οποίος μόναζε τότε στο Άγιο Όρος. Στην πόλη της Πάτρας, επανακομίσθηκαν και φυλάσσονται από την 26η Σεπτεμβρίου 1964 μ.Χ. η τιμία Κάρα του Αγίου και από την 19ην Ιανουαρίου 1980 μ.Χ. λείψανα του Σταυρού, του μαρτυρίου του.

Οι λατρευτικές εκδηλώσεις θα κορυφωθούν με την Πανηγυρική Πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία και τη λιτάνευση της Τιμίας Κάρας στους δρόμους της Αχαϊκής πρωτεύουσας.

